

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Svmmvla Selectarvm Qvaestionvm Regvlarivm

Bonagratia <von Habsheim>

Friburgi Brisgoiae, 1665

Singvlaris advertentia

[urn:nbn:de:bsz:31-160625](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-160625)

Singularis Aduertentia.

conductu Apostolicum illud Decretum secum acciperent. Integrum præfigere ipsis foribus volui duplici de causa, Prima est, quia cum supposita generali morum doctrina ea solum aut saltem principaliter tractare intenderim, quæ specialem apud nos Capucinos Vsum haberent, scirent exinde, qui hac Sumula uti voluerint, etiam ea, quæ circa communem aliàs doctrinam speciatim obseruanda interuenissent, quibus contraria Doctores prius editi passim asseruerant nunc autem correctæ sunt illa autoritate, cui nefas est contradicere. Altera causa est specialis, Propositiones duæ de quibus in hoc opusculo singulariter agendum fuit. 1. *Praelati Regulares possunt in foro Conscientiæ absoluerè quoscuq; Saculares ab hæresi occulta, & ab Excommunicatione propter eam incurisa.* 2. *Mendicantes possunt absoluerè à casibus Episcoporum reseruatiss, non obtenta ad id Episcoporum Facultate.* Decretum istud subsecutum fuit alterum similes alias Propositiones reprobans. Romæ publicatum & affixum hoc anno 1666. 10. Aprilis, Constantiæ autem 19. Iunij. Tertium addo à S. Congregatione latum, quod refert Fagnanus in 1. p. in c. *ne imitatis.* De consuet. propter materiæ coherentiam. Eo sine omnia, quo fidelem meam erga Matrem

Singularis Aduertentia.

trem nostram vnicè piam ac venerandam
Ecclesiam S. Romanam Apostolicam, in
veritatis petra solidissimè fundatam, ob-
seruantiam contester, cuius Iudicio me,
meaque omnia semper subiecta volo.

DECRETVM I.^m

Feria V. die 24. Sept. 1665.

**IN CONGREGATIONE
GENERALI S. ROMANÆ, ET VNI-
uersalis Inquisitionis habita in Palatio A-
postolico Montis Quirinalis coram S. D.
N.D. Alexandro Diuina prouidentia Papa
VII. ac Eminentissimis & Reverendissimis
D.D.S.R.E. Cardinalibus in tota Repub-
lica Christiana aduersus hæreticam prau-
tatem Generalibus Inquisitoribus à S. Sede
Apostolica specialiter de-
putatis.**

SANCTISSIMVS D. N. audiuit non si-
ne magno animi sui mærore, complures
opiniones Christianæ disciplinæ relaxati-
uas, & animarum perniciem inferentes
partim antiquatas iterum suscitari, partim
nouiter prodire: Et summam illam luxu-
rantium ingeniorum licentiam in dies
magis

Singularis Aduertentia.

magis excrefcere; per quam in rebus ad cō-
ficientiam pertinentibus modus opinandi
irreptic alienus omnino ab Euangelica fim-
plicitate Sanctorumque Patrum doctrina,
& quem ſi pro recta Regula fideles in
praxi ſequerentur, ingens eruptura eſſet
Chriſtiana vitæ corruptela. Quare ne vl-
lo vnquam tempore viam ſalutis, quam ſu-
prema Veritas Deus, cuius verba in æter-
num permanent, arctam eſſe definiuit, in
animarum perniciem dilatari, ſeu veriùs
peruerti contingeret, idem Sanctiſſimus
D. N. vt oves ſibi creditas ab eiufmodi
ſpacioſa, lataque per quam itur ad perditionem viâ, pro paſtorali ſollicitudine in re-
ctam ſemitam reuocaret, earundem opini-
onum examen pluribus in ſacra Theologia
Magiſtris & deinde Eminentiffimis &
Reuerendiſſimis D.D. Cardinalibus con-
tra hæreticam prauitatem Generalibus In-
quiſitoribus ſerio commiſit: Qui tantum
negotium ſtrenue aggreſſi ei que ſedulo
incumbentes, & maturè diſcuſſis vſque ad
hanc diem intra ſcriptis propoſitionibus,
ſuper vnaquaque ipſarum ſua ſuffragia Sã-
ctitati ſua ſigillatim expoſuerunt.

1. Homo nullo vnquam vitæ ſuae tem-
pore tenetur elicere actum fidei, ſpei, &
charitatis ex vi præceptorum Diuinorum
ad eas virtutes pertinentium,
2. Vis

Singularis Aduertentia.

2. Vir equestris ad duellum prouocatus potest illud acceptare, ne timiditatis notam apud alios incurrat.

3. Sententia asserens Bullam cœnæ solum prohibere absolutionem hæresis, & aliorum criminum quando publica sunt, & id non derogare Facultati Tridentini, in qua de occultis criminibus sermo est, Anno 1629, 18. Iulij in Consistorio sacre Congregationis Emin. Cardinalium visa, & tolerata est.

4. Prælati Regulares possunt in foro Conscientiæ absolueri quoscunque sæculares ab hæresi occulta, & ab excommunicatione propter eam incurta.

5. Quamuis euidenter tibi constet Petrum esse hæreticum, non teneris denunciare, si probare non possis.

6. Confessarius, qui in Sacramentali Confessione tribuit pœnitenti chartam postea legendam in qua ad venerem incitat, non censetur sollicitasse in Confessione; ac proinde non est denunciandus.

7. Modus euadendi obligationem denunciandæ sollicitationis est: Si sollicitatus confiteatur cum sollicitante, hic potest ipsum absolueri absque onere denūciandi.

8. Duplicatum stipendium potest sacerdos pro eadem Missa licitè accipere,

Singularis Aduertentia.

applicando petenti partem etiam specialissimam fructus ipsimet celebranti correspondentem, idque post Decretum Urbani 8.

9. Post Decretum Urbani potest Sacerdos, cui Missæ celebrandæ traduntur, per aliū satisfacere, collato illi minori Stipendio, alia parte Stipendij sibi retentâ.

10. Non est contra iustitiam pro pluribus Sacrificijs Stipendium accipere, & Sacrificium vnum offerre, neque etiam est contra fidelitatem, etiamsi promittam, promissione etiam iuramento firmata, danti stipendium, quod pro nullo alio offeram.

11. Peccata in confessione omissa, seu oblita ob instans periculum vitæ, aut ob aliam causam non tenemur in sequenti confessione exprimere.

12. Mendicantes possunt absoluerè à casibus Episcopis reseruatis; non obtentâ ad id Episcoporum facultate.

13. Satisfacit Præcepto annuæ Confessionis, qui confitetur Regulari Episcopo præsentato, sed ab eo iniultè reprobato.

14. Qui facit Confessionem voluntariè nullam, satisfacit Præcepto Ecclesiæ.

15. Pœnitens propria autoritate substituere sibi alium potest, qui loco ipsius pœnitentiam adimpleat.

16. Qui Beneficium curatum habent, possunt sibi eligere in Confessarium simplicem

Singularis Aduertentiã.

placem Sacerdotem non approbatum ab Ordinario.

17. Est licitum Religioso vel Clerico Calumniatorẽ grauiã crimina de se, vel de sua religione spargere minantem, occidere, quando alius modus defendendi non suppetit, vti suppetere non videtur, si Calumniator sit paratus vel ipsi Religioso, vel eius Religioni publicẽ & coram grauiſſimis Viris prædicta impingere, nisi occidatur.

18. Licet interficere falsum accusatorem, falsos testes, ac etiam iudicem, à quo iniqua certò imminet Sententia, si aliã viã non potest innocens damnum euitare.

19. Non peccat Maritus occidens propria auctoritate Vxorem in adulterio deprehensam.

20. Restitutio à Pio V. imposita Beneficatis non recitantibus, non debetur in Conscientia ante sententiam Declaratoriam Iudicis, eo, quod sit pœna.

21. Habens Cappellaniã collatiã, aut quodvis aliud Beneficiũ Ecclesiasticum, si studio litterarum vacet, satisfacit suã obligationi, si officium per alium recitet.

22. Non est contra iustitiã Beneficia Ecclesiastica non conferre gratis, quia collator

Singulãris Aduertentiã.

1. **I**stor conferens illa Beneficia Ecclesiastica pecunia interueniente non exigit illam pro collatione Beneficij, sed veluti pro emolumento temporali, quod tibi conferre non tenebatur.

23. **F**rangens ieiunium Ecclesiæ ad quod tenetur non peccat mortaliter nisi ex contemptu, vel inobedientia hoc faciat, puta, quia non vult se subijcere præcepto.

24. **M**ollities, Sodomia & bestialitas sunt peccata eiusdem speciei infimæ, ideoque sufficit dicere in Confessione, se procurasse pullutionem.

25. **Q**ui habuit copulam cum soluta, satisfacit Confessionis præcepto, dicens commisi cum soluta graue peccatum contra castitatẽ non explicando copulam.

26. **Q**uando litigantes habent pro se opiniones æquẽ probabiles, potest iudex pecuniam accipere pro ferenda sententia in fauorẽ vnus pro alio.

27. **S**i liber sit alicuius iunioris, & moderni debet opinio censi probabilis, dum non constet reiectam esse à Sede apostolica tanquam improbabilem.

28. **P**opulus non peccat, etiamsi absque vlla causa non recipiat legem à Principe promulgatam.

Quibus peractis, dum similia
Pro.

Singularis Aduertentia,

Propositionum Examini, cura, & studium impenditur, interea idem Sanctissimus rematurè considerata statuit & decreuit prædictas propositiones & vnquamque ipsarum, vt minimum tanquam scandalosas esse damnandas & prohibendas, sicut eas damnat ac prohibet: ita vt quicumque illas, aut coniunctim, aut diuisim docuerit, defenderit, ediderit, aut de eis etiam disputatiuè, publicè aut priuacim tractauerit, nisi forsan impugnando, ipso facto incidat in excommunicationem à quo non possit (præterquam in articulo mortis) ab alio quacunque etiam dignitate fulgente, nisi à pro tempore existente Romano Pontifice absolui.

Insuper districtè in Virtute Sanctæ obedientiæ, & sub interminatione Diuini Iudicij prohibet omnibus Christi fidelibus cuiuscunque conditionis, dignitatis ac statûs, etiam speciali, & specialissimâ notâ dignis, ne prædictas opiniones aut aliquæ ipsarum ad praxim deducant.

Ioannes Lupus Sanctæ Romana, & vniuersalis Inquisitionis Not. &c.

Locus ✠ Sigilli.

Anno à Natiuitate D. N. Iesu Christi millesimo sexcentesimo sexagesimo quinto, indictionis tertia, die vero 2. Mensis Octobris, Pontificatus

1665

1665

Singularis Aduertentia.

ius autem Sanctissimi in Christo Patris D. N. D. Alexandri Diuina Prouidentia Papa VII. Anno vndecimo, supradictum Decretum affixum & publicatum fuit ad valuas Basilica Principum apostolorum, Cancellarie Apostolica, ac in actu Campi Floræ, ac in alijs locis solitis, & consuetis Urbis per me Carolum Melanum eiusdem Sanctissimi D. N. Papa, & Sanctissima Inquisitionis Cursorem.

DECRETVM II. um.

Feria 5. Die 18. Martij 1666.

IN CONGREGATIONE
GENERALI S. ROMANÆ, ET VNI-
uersalis Inquisitionis habita in Palatio A-
postolico Montis Quirinalis coram S. D. N.
D. Alexandro Diuinâ Prouidentiâ Papa
VII. ac Eminentissimis & Reuerendissimis
D. D. S. R. E. Cardinalibus in tota Repub-
lica Christiana aduersus hæreticam
prauitatem Generalibus Inqui-
sitoribus à Sancta Sede A-
postolica specialiter
deputatis,

SANCTISSIMVS D. N. post latum De-
cretum die 24. Septembris proxime
elapsi,

Singularis Aduerrentia?

elapsi, quo 28. propositiones damnatae fuerunt, examinatis sedulo, & accuratè atque ad hanc diem infra scriptis alijs 45. tum numerum implentibus per plures in S. Theologia Magistros, ac per Eminentissimos, & Reuerendissimos Dominos Cardinales aduersus haereticam prauitatem Generales Inquisitores eorum suffragia singillatim super vnaquaque audiuit.

PROPOSITIO 29.

In die Ieiunij, qui saepius modicum quid comedit, etsi notabilem Quantitatem in sine comederit, non frangit Ieiunium.

30.

Omnes officiales, qui in Republica corporaliter laborant sunt excusati ab obligatione Ieiunij, nec debent se certificare, an labor sit compatibilis cum Ieiunio.

31.

Excusantur absolutè à Præcepto Ieiunij omnes illi qui iter agunt equitando, vtunque agant, etiamsi iter necessarium non sit, & etiamsi iter vnus diei conficiant.

32.

Non est euidens, quod consuetudo non comedendi oua, & lacticia in quadragesima obliget.

33.

Singularis Aduertentiã.

33.

Restitutio fructuum ob omissionem horarum suppleri potest per quascunque Eleemosynas, quas antea Beneficiarius de fructibus sui Beneficij fecerit.

34.

An in die Palmarum recitans officium Paschale satisfacit Præcepto,

35.

Vnico officio potest quis satisfacere duplici Præcepto pro die præfenti, & crattino.

36.

Regulares possunt in foro conscientia vti Priuilegijs suis, quæ sunt expressè reuocata per concilium Trid.

37.

Indulgentiæ concessæ Regularibus, & reuocata à Paulo V. hodie sunt reualidatæ.

38.

Mandatum Tridentini factum Sacerdoti sacrificanti ex necessitate cum peccato mortali confitendi quamprimum, est consilium non Præceptum.

39.

Illam particulam, quamprimum, intelligitur cum Sacerdos suo tempore confitebitur.

40.

Est probabilis opinio, quæ dicit esse tantum

Singularis Aduerrentia.

um veniale, osculum habitum ob delectationem carnalem, & sensibilem, quæ ex osculo oritur, secluso periculo consensus vterioris & pollutionis.

41.

Non est obligandus Concubinarius ad eiiciendam concubinam, si hæc nimis utilis est ad oblectamentum Concubinarij, vulgò regalo, dum deficiente illo nimis ægiè ageret vitâ, & aliæ epulæ tædio magno concubinarium afficerent, & alia formula nimis difficile inueniretur.

42.

Licitum est mutuanti aliquid vltra sortem exigere, si se obliget ad non repetendam sortem vsque ad certum tempus.

43.

Annuum legatum pro anima relictum, non durat plus quàm per 10. annos.

44.

Quoad forum Conscientiæ reo correcto, eiusque contumacia cessante, cessant censuræ.

45.

Libri prohibiti, donec expurgentur possunt retineri vsque dum adhibita diligenta corrigantur.

Quibus maturè pensatis idem Sanctissimus statuit ac decreuit prædictas Propositiones,

Singularis Aduertentia.

tionem, & vnquamque ipsarum, vt minimum tanquam scandalosam esse damnandas & prohibendas, sicut eas damnat, ac prohibet, ita vt quicumque illas, aut coniunctim, aut diuisim docuerit, defenderit, ediderit, aut de eis etiam disputatiue publice, aut priuatim tractauerit, nisi forsitan impugnando ipso facto incidat in Excommunicationem, à quo non possit (præterquam in articulo mortis) ab alio quacunque etiã dignitate fulgente, nisi à pro tempore existente Romano Pontifice absolui.

Insuper districtè in Virtute Sanctæ obedientiæ, & sub interminatione Diuini Iudicij prohibet omnibus Christi fidelibus cuiuscunq; conditionis, dignitatis, ac status etiam speciali, & specialissima nota dignis, ne prædictas opiniones aut aliquam ipsarum ad praxim deducant.

DECRETVM III.^{um}

Die 30. Ian. 1659.

**IN CONGREGATIONE
GENERALI S. ROMANÆ, ET VNI-
uersalis Inquisitionis habita in Palatio Apo-
stolico Montis Quirinalis coram Sanctissi-
mo D. N. D. Alexandro, VII. ac Eminen-
tissimis**

Singularis Aduertentia.

tissimis & Reuerendissimis D. D. S. R. E.
Cardinalibus in Vniuersa Republica Chri-
stiana contra hæreticam prauitatem
generalibus Inquisitoribus à S.
Sede apostolica specialiter
deputatis.

Cum nuper à Regularibus Mendicanti-
bus Diœcesis Andegauenſis iudicio Se-
dis Apostolicæ (ad quam duntaxat Fidei
Controuersias, & morum vniuersalis Ec-
clesiæ pertinet definire) infra insertæ pro-
positiones fuerint oblatae; de mandato San-
ctiss. D. N. D. Alexandri Diuinâ prouiden-
tiâ Papæ VII. plurium Theologorum &
Canonistarum à Sanctitate Sua ad id spe-
cialiter deputatorum examini sunt com-
missæ: quo peracto, ac relata Sanctitatis
vnanimi eorundem Theologorum, ac Ca-
nonistarû censurâ, idem Sanctissimus votis
Eminentissimorum & Reuerendissimorum
D. D. Cardinalium Generalium Inquisito-
rum easdem Propositiones pro vt infra qua-
lificatas auctoritate Apostolica declarauit,
& declaratas decreuit, & tales ab omnibus
haberi præcepit.

Prima. Concilium Trid. non obligat
Regulares in Gallia ad obtinendas appro-
bationes ab Episcopis, vt Sæcularium Con-
fessiones audire possint: neque de illius cõ-
siliij

Singularis Aduertentia.

filijs auctoritate priuilegia Regularium restringi possunt, cum id in Gallia receptum non sit, præterquam in Decisionibus fidei. Neq; etiam Bulla Sixti iv. pro illius confirmatione promulgata.

Est falsa, temeraria, scandalosa & schisma inducens, Sacro Conc. Trid, & Sedi apostolica iniuriosa.

2. Vbi Concil. Trid est receptum non possunt Episcopi restringere, vel limitare approbationes, quas Regularibus concedunt ad Confessiones audiendas; neque illas vlla ex causa reuocare. Quin imo Ordinum Mendicantium Religiosi ad eas approbationes obtinendas non tenentur. Et si ab Episcopis Religiosi non probentur, reiectio illa valet tantum, ac si approbatio concessa fuisset.

Complexè accepta est falsa, temeraria scandalosa & erronea.

3. Regulares Ordinum Mendicantium semel approbati ab vno Episcopo ad Confessiones audiendas in sua Diœcesi habentur approbati in alijs Diœcesibus, neque noua indigent Episcoporum approbatione, Regulares habent potestatem absoluendi à peccatis Episcopo reseruatis, etiamsi ab Episcopo auctoritas ista ipsis indulta non fuerit.

Singularis Aduertentia

Quoad primam partem est falsa, & salutis animarum pernicioſa. Quoad ſecundam partem est falſa, authoritati Episcoporum & Sedi Apoſtolica iniurioſa.

4. Nullus in foro Conſcientiæ Parochiæ ſuæ intereſſe tenetur, nec ad annuam Confeſſionem, nec ad Miſſas parochiales, nec ad audiendum Verbum Dei, diuinam legem, fidei Rudimenta, morum doctrinam, quæ ibi in Cathedeſibus annuntiantur & docentur.

Quoad primam & ſecundam partem ſimpliciter accepta, eſt erronea & temeraria, ſuppoſitis vero Priuilegijs Apoſtolicis, nullam meretur cenſuram. Et quoad tertiam partem de auditioſe Verbi Dei, ſeruetur diſpoſitio S. Conc. Tridentini.

5. Talem legem in hac materia nec Episcopi, nec concilia Prouinciarum, nec Nationum ſancire, nec delinquentes aliquibus pænis aut Eccleſiaſticis cenſuris mulctare poſſunt.

Suppoſitis itidem Priuilegijs Apoſtolicis nullam meretur cenſuram. Verum iſta non eſt prædicanda, nec publicè docenda, prout nec præcedens quarta.

6. Regulares Mendicantes petere poſſunt licite à Iudicibus Sæcularibus, vt inſtàngant Episcopis, quatenus ipsis mandata concē

)ſ()ſ(

conce

Singularis Aduertentia.

concedant ad prædicandum in Auentu & quadragesima. Quod si renuant facere Episcopi Decretum Iudicum sæcularium tantundem valet ac si permissio dictis Religiosis concessa fuisset.

Est falsa erronea, & in hæresim & schisma inducens.

Hanc ergo qualificationem & declarationem à cunctis tenendam & sequendam, & in praxi obseruandam Sanctitas sua declarauit & mandauit sub pœnis cõtra Schismaticos, temerarios, seditiosos ac de hæresi suspectos, impositis, contrarijs quibuscunque non obstantibus.

Ioannes Lupus S. Romana ac Vniuersalis Inquisitionis Notarius.

Apostolicis istis Decretis, vt modo memorata scripta conformem, sequentes subiungo Correctiones.

In primis omisis omnibus V. absolutio Quoad Seculares à n. 34. inclusiue, vsque ad n. 45. exclusiue locc eorum substituantur sequentia:

Maior difficultas est circa materiam, quousque nimirum, seu ad quoscasus aut censuras sese dicta Pauli 3. Potestas extendat quod, vt breuius clariusque expediam, & in quo rei cardo versetur, solidius explicem, ipsam quæstionis Originem pandendo, quæ sic habet.

Ha-

Singularis Aduertentiã.

Habebant Regulares ante Concilium Tridentinum Facultates absoluendi à Censuris & peccatis etiam Papalibus in Bulla Cœnæ D. (qua nulla solennior est) contentis amplissimas, quibus an per illud Concilium derogatum sit? hucusque controuersum est ac disputatum acerrimè.

Tractauit hæc materiam SS Synodus Sess. 14. c. 7. In cuius initio declarat primo nullius momenti eam absolutionem esse debere, quam Sacerdos in eum profert, in quem ordinariam aut subdelegatam non habet iurisdictionem.

2. Declarat, magnopere ad Christiani Populi disciplinam pertinere (quod etiam Sanctissimis Patribus nostris visum est) ut atrociora quædam, & grauiora crimina, non à quibusdam, sed à Summis duntaxat Sacerdotibus in sua Diœcesi absoluantur.

3. Declarat hæc delictorum reservationem consonam esse Diuinæ authoritati, & non tantum in externa Politia, sed etiam coram Deo vim habere.

4. Declarat in articulo mortis, nullam esse reservationem casuum, & quemlibet Sacerdotem absoluendi authoritatem tunc habere, tenentur tamen postea Pœnitentes, si superuixerint, superioribus se præsentare, & ea facere quæ iura statuunt & decernunt,

)§(§(2

nunt,

Singularis Aduertentia.

nunt, prout etiam de hoc superius dictum est.

In his quoniam nulla fieret Priuilegiorum mentio salua putabant omnia Religiosi. Cum S. Carolus Borromæus apud S. Congregationem Cardinalium, qui Præpositi sunt Decretis Trid. Conc. interpretandis; Quæstionem mouit an Regulares ex Priuilegio à Sede Apostolica impetrato, præsertim autem ex eo quod nominant mare magnum, possint in casibus, quos sibi Episcopus reseruauerit, absoluerè confidentes? Hac de re ubi Congregatio accuratè egisset deinde ad SS. retulisset, Sanctitas sua, etiam de Sententia Congregationis celsit, ex facultatibus per hoc Mare Magnum, aliâque Priuilegia Regularibus concessa, factam eis non esse potestatem absoluendi à casibus sibi ab Episcopis reseruatis. Ita decretum Anno 1577. 10. Sept. & nomine Cong. & Gregorij P. XIII. S. Cardinali respõsum ab Em. D. Cardinale S. Syxti refert P. Sorbus in *Comp. Priuil. V. Casus reseruatus*. Nihilominus idè Gregorius XIII. (vt habetur in *Comp. Priu. Soc. Iesu V. absolutio §. 1.*) declarauit die 10. Maij An. 1583. non esse intensionis sua, quod per talem Epistolam sui derogata dicta Societatis facultas, eamque quatenus opus sit, de

Singularis Aduertentiã.

de nouo confirmauit. Hanc responsionem cum ad suum fauorem traherent omnes Religiosi propter Communicationem Priuilegiorum; eademmet S. Congregatio super seß. 14. de Sacram. Pœnit. Can. 11. & in c. 7. Con. Trid. declarauit, nec Confessores vi Priuilegiorum Rosarij nec Patres Iesuitas posse absoluere Pœnitentes à casibus Episcopo reseruatiss, nisi Priuilegia ipsa talem tradant facultatem, vel sint obtenta, aut confirmata post Conc. Trid.

Cum propterea Regulares Priuilegia sua probarent illibata per varias eorū Confirmationes post dictum Concilium obtentas, prædicta S. Congregatio de mandato Clementis P. VIII. An. 1601. 9. Ian. prohibuit sub grauissimis pœnis omnibus Confessarijs tam secularibus quàm Regularibus per Vniuersam Italiam extra Urbem degentibus, ne quis sub prætextu Priuilegiorum indultorum aut facultatum &c. possit absoluere ab vlllo ex casibus clarè vel dubie in Bulla die Cena D. legi solita contentis, vel alias quomodocunq; Sedi Apostolica reseruatiss, aut in futurum per Sanctitatem suam, eiusque successores pro tempore in eadem Bulla vel aliter reseruandis, nec etiam casibus, quos ordinarij locorum hætenus reseruauerunt, vel in posterum sibi reseruabunt, nullo casu etiã

)S()S(3 necessitatiss

Singularis Aduertentiã.

necessitatis vel impedimenti, nisi in mortis articulo seu cum noua vel speciali Sanctiuitis sua aut suorum successorum vel Ordinariorũ, quoad casus ab ipsis tantum reseruatos respectiue, impetrata in scriptis licentia. Quod Decretum postea moderatum fuit à S. Cong. eiusdem Clementis VIII. speciali mandato A; 1602, 26. Nou. uidelicet sub eiusdem prohibitione illos tantum in posterum comprehendi casus qui in Bulla die Cane D. legi consueta continentur. Præterea, violationis immunitatis Ecclesiarum, in terminis Constit. Greg. XIV. 2. Violationis Clausura Monialium ad malum finem. 3. prouocantium, & pugnantium in Duello in terminis Conc. Trid. & Constit. Greg. XIV. 4. Injuriarum manus violentas in Clericos. iuxta s. Si quis Suadente. ac iuris dispositionem. 5. Simoniæ realis scienter contractæ. Denique Confidentia Beneficialis. Habentur in Summa Bull. Steph. Quaranta. V. Casus reseruatus.

Decretum istud, quoniam Italiam nominatim exprimeret, subsequutũ fuit aliud sub Urbano VIII. ad An. 1628. Signante Cardinale S. Onophrij subsequentiibus terminis, tam intra quam extra Italiam sitos concernens.

S. Cong. S. R. E. Cardinalium negocijs & consultationibus Episcoporum, & Regularium præposita,

Singularis Aduertentia.

*propofita, cenfuit per Confirmationes Priuile-
giorum quas Regulares à fede Apoftolica post S.
Conc. Trid. obrinuerunt, nequaquam reuixiffe
Priuilegia prius ab eodem Concilio ac deinde
etiam ipfius Congregationis Decretis sublata,
atque extincta, fiqua habebant, abfoluendi à
cafibus ordinario loci referuatis: Quemadmo-
dum nec indulta abfoluendi à cafibus contentis
in Bulla qua in die Cæna D legi confuevit (ut
pote sublata per annuam ipfius Bullæ publicatio-
nem) vires aut Robur acquififfie, ex fequē-
tibus Priuilegiorum Confirmationibus, ac Pro-
inde Regulares cuiusvis Ordinis, Congregatio-
nis Societatis & inftituti, etiam neceffario ex-
primendi, nec intra, nec extra Italiam in Vim
Priuilegiorum, aut Confirmationum huiusmo-
di, quas vel hætenus obrinuerunt, vel deinceps
forte obrinebunt, poffe quemquam abfoluere ab
eifdem cafibus in Bulla Cæna, aut ordinario loci
referuatis, ac fi fecus egerint abfolutiones nullas
atque irritas fuiffe ac fore: ab alijs vero cafibus
& cenfuris Sedi Apoftolicæ referuatis, Siquidem
Regulares habeant à fede Apoftolica abfoluendi
facultatem, illam extra Italiam minime subla-
tam fuiffe yfdem S. Congregationis Decretis
hæc de re editis iuffu S. memoria Clementis 8.
Quam S. Congregationis Sententiam fanctitas
Sua ad fe relata approbavit, mandauitque ab
)S()S(4 omnibus*

Singularis Aduertentia.

omnibus, ad quos pertinet, inuiolabiliter obseruari. Roma 17. Nou. 1628.

His omnibus ita se habentibus, cum nihilominus controuersia magis magisque adhuc glisceret, vt finem tandem litigandi faceret SS. D. N. Alexander, VII. Inter alias Propositiones damnatas anno superiori 1665. 24. Sept. reprobauit has etiam expressè 1. Sententia asserens Bullam *Cenasolum prohibere absolutionem heresis, & aliorum Criminum, quando publica sunt, & id non derogare facultati Tridentini, in quo de occultis criminibus Sermo est An. 1629. 18. Iulij in Confessorio S. Congregationis Em. Cardinalium visa & tollerata est.* 2. *Praelati Regulares possunt in foro conscientie absolueri quoscumque seculares ab heresi occulta, & ab Excommunicatione propter eam incursum.* 3. *Mendicantes possunt absolueri à casibus Episcopis reseruatis, non obiecta ad id Episcoporum facultate.* Vt porro ansam omnem contradicendi præscinderet, penam grauissimam adiecit: *Vt quicumque illas Propositiones aut coniunctim, aut diuissim docuerit, defenderit, ediderit, aut de eis etiam disputatiue, publice aut priuatim tractauerit, nisi forsitan impugnando, ipso facto incidat in Excommunicationem, à qua non possit (præterquam in mortis articulo.) ab alio quacunque etiam dignitate*

Singularis Aduertentia.

nitate fulgente, nisi à pro tempore existente Romano Pontifice absolui &c.

Cum S. sedis Apostolicæ autoritas nulla in re vocari possit in dubium, reuerenda & obseruanda est permaximè in administratione sacramenti Pœnitentiæ, quod omnem valorem vnicè habet à potestate quam Confessarijs largitur Christi D. vicarius, qui ad suum libitum potestatem confert & aufert. Suppositis igitur illis, quæ circa casus Papales & Episcopales in præmemorato Decreto SS. D. N. Alexandri VII. Mandata sunt, cum in alijs extra Italiam non esse sublata Privilegia S. Congregatio de mandato Urbani VIII. An. 1628. 17. Nou. (vt supra relatum est) declarauerit, restat Re- gularibus integra ea facultas, quam initio ex Paulo, III. retuli, *absoluendi vtriusque sexus fideles ab omnibus & singulis eorū peccatis, criminibus, excessibus, & delictis, quantumcūque grauibus & enormibus etiam sedi Apostolicæ reſeruatis, & à quibusvis ex ipsis casibus reſeruantibus sententijs, censuris & pœnis Ecclesiasticis absoluendi &c.* Exceptis contentis in Bulla, quæ in die Cene Domini legi solita est, ac reſeruatis Episcopalibus, Circa quos si quid ſpecialim ſua Sanctitas, vel ipsius nomine S. Congregatio de propaganda fide

)s(s

fide

Singularis Aduertentia.

fide aut S. officij &c. vel D. D. Ordinarij certis Pronincijs, aut fratribus Missioni deputatis concesserint, specialem habet notitiam.

V. Indulgentia, n. 221. à versu; *Prædictis adde & vsque ad n. 222. Exclusiue, cuncta dele. Obstat enim modo ijs Decretū tertiu, quo damnatur Propositio n. 37. Indulgentiæ concessa Regularibus & reuocata à Paulo V. hodie sunt reualidata.*

V. Priuilegium n. 419. Refero Pij. V. oraculum, quo Mendicantes Religiosi possunt uti omnibus gratijs & Priuilegijs in foro Conscientiæ, per Pontifices illius antecessores concessis, etiam illis, quæ sunt restricta seu derogata per Conc. Tridentinum.

Contra hæc est ibidem damnata Propositio n. 36 *Regulares possunt in foro conscientia uti Priuilegijs suis, quæ sunt expresse reuocata per Concilium Tridentinum.*

In additamentis V. *Indulgentia, Numerū 37. cuius initium ad. n. 221. totum delevi- que ad Versum: ad. n. 222. &c. Exclusiue.*

Pro quibus substitue: P. Cassianus de Priuil. Reg. tr. 1 c. 2. in fin. refert Paulum. V. post Bullam reuocatoriam Indulgentiarum quam

Singularis Aduerrentia.

quam dedit An. 1606. eisdem postmodum confirmasse Ordini Min. Bulla edita an. 1609. 2. Nou. confirmando cum Priuilegijs Indulta spiritualia, Quæ iudulta comprehendere Indulgentias idem Pontifex declarauerit die. 4. Mart. 1610. Vndecunque dicitur author ista sumperit, quod hætenus nullibi reperire potui, repugnat illi Decretum præallegatum, quo damnatur Propositio n. 37. Indulgentiæ concessæ Regularibus & reuocatæ à Paulo V. hodie sunt reualidatæ.

Ibidem n. 88. post verba: in suo libello de indulgentiis, deleantur, quæ sequuntur omnia, vsque ad n. 91. seu vers. ad n. 225. Excludi & substituuntur sequentia.

Pauli V. reualidatio superius improbata est. Confirmatio Urbani VIII. quam allegat P. Antonius Maria, talis refertur in Bullario Romano inter Bullas illius Pontificis n. 94. data, Non A. 1623. Ordini SS. Trinitatis, sed 1628. fratribus B. Mariæ de mercede Redempt. Capt. cum expressa clausula: Dummodo eorvsque reuocata, vel reuocatæ non sint &c. nisi fortè alia sit quam ille P. refert. Similem tamen clausulam habet alia Constitutio Gregorii XV. data Anno 1622, ab eodem Patre relata & in O. Bullario

Singularis Aduertentiæ.

tio n. 22. huius Pontificis. Quare quoad Confirmationem aliam vim non habent, quam si prius eiusmodi Indulgentiæ reuocata non fuerint. Revocavit autem omnes prius concessas Paulus V. in cuius reuocatoria cum n. 7. habeantur similes ex parte antedictis, valent illæ non tam virtute prius factæ concessionis, quàm novæ, quæ quanti valeant liquet ex dictis in Summula n. 221.

V. Matrimonium producitur Aluisei instantia contra Dianam, cuius tractatus cum referatur esse suspensus, sequere potius cautelam præscriptam in Summula V. Matrim. n. 285.

